

gentage, det ærede Medlem kender dette godt. Men det forekommer mig rigtignok, at det ærede Medlem i sit Foredrag forleden Dag har ladet denne formelle Logik glimre paa Bekostning af den virkelige Tanke, den reelle Logik, og jeg skal søge at paavise dette. Han rettede navnlig et fulminant Angreb imod mig i Anledning af det saa ofte debatterede Forlig af 1894 og de Udtryk, jeg i den Anledning havde benyttet mig af forleden Dag. Han sagde da, at jeg skulde have opfordret Folketinget til over for, hvad der skete med Hensyn til Dispositionen over de 500,000 Kr., at tage den Sag let, at slaa en Streg over det hele, „at Folketinget skal tie stille, naar dets forfatningsmæssige Ret sættes til Side“. Det forekommer mig at være en ganske mærkbar Citering af en andens Ord. Jeg henviste forleden til, at jeg havde været med til at opfordre Folketinget til at udtale sin Misbilligelse af det nævnte Skridt. Jeg ser derfor ikke, hvorledes det ærede Medlem kan finde Føje til at sige, at jeg ønskede, at Folketinget skulde slaa en Streg derover og lade det være glemt. Jeg føjede saa til, at jeg henstillede til de ærede Herrer Ledere af Flertallet her i Salen at agte paa det Tidspunkt, de valgte, dersom de vilde gaa videre med Striden om denne Sag. Jeg gjorde opmærksom paa, at i Fjor havde man jo forhandlet rolig videre, efter at det hele Forhold var konstateret, efter at det var blevet fuldt oplyst og havde været Genstand for en foreløbig Dom fra Folketingets Side ved Vedtagelsen af Beslutningen om Misbilligelsen, og at man ved nu at gribe dette Tidspunkt i Aar til at gaa videre med Striden, vilde komme til at gribe ind paa en Maade, som vilde give Almenheden en ganske fejlagtig Opfattelse af de Herrer's Mening, idet de derved vilde komme til at afbryde eller udsætte sig for at afbryde den rolige Forhandling i en Samling, hvor Spørgsmaal, der ere af den største Interesse for Landbefolkningen, skulde afgøres. Det var kun dette, jeg sagde. Og nu ser jeg mærkelig nok — det var det, jeg sigtede til, naar jeg sagde, at det forekom mig, at det ærede Medlems reelle Logik noget havde svigtet ham forleden Dag — at han selv er kommen akkurat til det samme Resultat. Han udtalte sig, som det ses Sp. 118 i Tidenden, saaledes: „For mit Vedkommende ser jeg ikke denne Begivenhed i dette Øjeblik i noget nyt Lys; efter min Opfattelse er den Stilling, der foreligger nu, den samme som den, der

forelaa allerede for et Aar siden ved samme Tid, den Gang Folketinget vedtog en Dagsorden, hvori det udtalte, at det ikke vilde bevilge disse Penge, og Regeringen derefter ikke desto mindre uden alt Hensyn hertil ganske rolig forblev paa sin Plads.“ Det ærede Medlem var altsaa i Fjor fuldt klar over Stillingen, der var ingen Oplysning mere fornøden. Ikke desto mindre ikke alene deltog det ærede Medlem i hele Samlingens højst fredssommelige Forhandling med den nuværende Regering, men han var endog som Ordfører Leder for Gennemførelsen af en Finanslov, som ikke foranledigede nogen væsentlig Strid. Men naar det ærede Medlem altsaa havde denne Opfattelse af Sagen i Fjor og i Aar udtrykkelig erkender, at Brøden ikke kan bestaa deri, at disse afholdte Udgifter ere opførte paa Statsregnskabet, naar han er fuldstændig klar herover, ser jeg ikke, hvorledes han vil kunne motivere en forandret Optræden i denne Samling sammenholdt med den foregaaende. Jeg ser da ogsaa til min Tilfredsstillelse, at det gør han heller ikke. Det ærede Medlem siger nemlig Sp. 126 i Tidenden, at der ligger i hans Ord „ingen som helst Bebudelse af, at der vil ske noget fra Folketingets Side, eller at Folketinget vil gøre andet, end det hidtil har gjort“, og han fortsætter længere nede: „at Virkningen ikke vil blive den, at Folketinget opgiver den taktiske Stilling, som det hidtil har indtaget og fastholdt“. Naar han udtrykker sig saaledes, kan jeg ikke andet end med fuld Tilfredsstillelse konstatere det. Jeg maa opfatte det paa den Maade, at det ærede Medlem ikke vil opfordre Tinget til at tage noget nyt Initiativ til Kamp om den Sag, og at vi altsaa kunne haabe paa en rolig Forhandling, der kan sætte sin Frugt ogsaa i denne Samling. Naar det ærede Medlem saa bebrejder mig, at jeg har udtalt disse Ting, som jeg overhovedet slet ikke har udtalt, om at Folketinget skal forholde sig ganske rolig i denne Sag, ydmyge sig og alle de Ord, som det ærede Medlem brugte, er der den Særegenhed derved, at det ærede Medlem og jeg staa ganske paa samme Trin i denne Sag, at han ikke tilraader Folketinget at gøre noget andet end det, jeg ogsaa tilraader. Vi haabe paa, at vi skulde faa en ganske rolig Forhandling.

Jeg forstaaer meget vel, hvorledes det Mistillidsforhold, der er udtalt fra Flertallets Side over for Regeringen, vil komme til at belyse vore Forhandlinger mere eller mindre. Det er ikke noget nyt, det have